

Sals. Højreparti have paa adskillige af disse Lønningslovsforslags Omraade været enige med Venstre. De have ikke desto mindre ikke kunnet gennemføres, fordi de ere strandede paa Ministeriets Holdning enten i denne Sal eller i den anden Sal. Men med hvilken Ret kan da den høitærede Minister gennem to Møder beskylde dette Thing og dette Things Lønningsudvalg for ikke at have arbejdet, for ikke at have fremmet Sagerne? Jeg siger, den Beskyldning, der er reist mod Lønningsudvalget, er greben ud af Luften. Nu vil man sige: Men der er kommet en Tid, hvor Lønningsudvalget ikke arbejder mere. Ja, heldigvis, at der er kommet en saadan Tid; thi jeg maa dog sige, at naar Udvalget har set som Resultat, at de fleste af de Lovforslag, det har arbejdet og anvendt Kræfter paa, ikke have kunnet gennemføres paa Grund af Ministeriets Modstand, hvorfor i al Verden skal Udvalget da blive ved at arbejde paa andre Lovforslag, naar det veed, det ikke er til Nytte? Jeg tror, at Udvalget efterhaanden er kommet til den fornuftige Erkjendelse, at det kan bruge sine Kræfter paa en bedre Maade, og det har saa holdt helt op med at arbejde. — Den høitærede Minister gif derefter over til at omtale Universitetspørgsmaalet og sagde, at der dreiede det sig ubetinget ikke om Retten til at sige Nei til en ny Bevilling, thi det, Folkethinget her vilde, var at tvinge Anmærningen om Opbeholdningen ind paa Finansloven. Jeg kan ikke begribe, at Finansministeren kan sige dette, thi han maa vide, at Anmærningen har staaet paa Finansloven indtil nu. Vi kunne ikke tvinge Noget ind paa Finansloven, der alt staaer der. Det, Folkethinget vil, er at bevare den nuværende Tilstand, og det, Landsthinget og Ministeriet vilde og endnu ville, er at tvinge Anmærningen ud, og det er det, vi sige Nei til. Jeg finder det saameget mere mærkeligt, at den høitærede Minister vil tale om denne Anmærkning, da hele den Stilling, Ministeriet har indtaget til den, er besynderlig. Man maa erindre, at da Ministeriet først reiste Striden om Universitetspørgsmaalet i Begyndelsen af 1880, dreiede den sig slet ikke om Anmærningen, idet den høitærede Regjering selv havde foreslaaet Anmærningen bibeholdt. Der var en lille Sum af 330 Kr., som Ministeriet selv foreslog skulde dækkes af Universitetskapitalen. Det kunde dog umulig have anden Betydning, end at Regjeringen erkjendte, at Anmærningen skulde blive staaende, at det var et rigtigt Princip, der laa til Grund for den, hvorfor den ogsaa burde blive staaende paa Finansloven; Regjeringen kunde ikke tydeligere vise,

at Universitetet havde den Forpligtelse at bidrage til, at dets eget Underskud dækkedes ved Forbrug af Kapitalen. Det var ikke Anmærningen, det dreiede sig om dengang, men det var om Forøgelse af Statstilskudet. Senere har Ministeriet foreslaaet, at Anmærningen skulde gaa ud, maaske fordi det ikke var Strid nok. Det, det dreier sig om her, er altsaa Modstanden mod Forandringen af Finansloven i to Henseender, nemlig om at lade en Anmærkning gaa ud, som Regjeringen selv har ment burde staa der, og om en Forøgelse af Statstilskudet til Universitetet. Det er en Regtelse af en ren Bevilling, og jeg tror ikke, at Nogen kan paastaa det Modsatte. Naar den høitærede Minister foreslaar at løse Striden ved paany at lade Kommunitetet dække Underskudet, veed jeg ikke, om det var Spøg eller Alvor; men da den høitærede Minister stillede dette Forslag, vil jeg til Gjengjæld spørge, om han ikke vil tage under Overveielse, om Striden ikke kunde løses ved at indbringe Universitetets Formue. Det har jeg hørt maaske kunde finde Tilslutning i det andet Thing. Det blev der udtalt, at det var en fornuftig Tanke at drage Universitetets Formue ind i Statskassen og lade den ophøre at bestaa som særlig Fond. Det tror jeg, vi kunde komme over paa en lettere og bedre Maade. Jeg tror, at den Maade, hvorpaa man bedst og i Universitetets Favour kunde løse Striden, var ikke at reise denne Strid; thi Universitetet har sandelig ikke fortjent den Behandling, det har faaet. So mindre man talte om dette Underskud, der skulde dækkes af Statskassen, eller om Universitetstilskudet, og jo mindre man stillede Fordringer, som dog virkelig fra Universitetets Side ere uden Interesse, desto lettere vilde det være gaaet. Jeg synes, det er mærkverdigt, at man ikke kan indse, at den Maade, hvorpaa man har reist den formelle Strid med Hensyn til Dækningen af Universitetets Underbalance, og den Argumentation, hvorpaa den er bygget, at nemlig Kapitalen ellers efterhaanden vil blive opspist, hvorfor det gjælder om at faae dækket Underbalancen eller i hvert Fald at faae den saa lille som muligt, indeholder for dem, der vel ikke ville Universitetet tillids — thi det er det Ingen, der vil —, men som ønske Besparelser, en Fristelse til at sige: Lad os sørge for, at Underbalancen bliver saa lille som muligt, og det paa en Maade, som ingen Strid vil volde, nemlig ved at knappe af paa de aarlige Bevillinger til Universitetet. Det vil være en meget uheldig Maade at gaa frem paa, men den Maade, Regjeringen og Landsthinget have taget Sagen paa, indeholder en Fristelse